Η Ε' ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ

Ο Ντεμπρόβεν αύτή τή φορά μας τοδ έξεζητημένος, τοδ άφύσικου καί ένογλεί.

Άλλά αύτό πού μπορούσε νανείς ν' άπολαύση δλόφορα ήταν τό θαυμάσιο πιάνο πού παίξιμο τής όρχήστρας μας, πού άπό τήν όδηγία αύτοδ τοδ έξαιρετικοδ πιαδαγωγοδ κατορθώνει πάντα νά μας παρουσιάση άπιστεύτως πολλά, πράγμα πού άξίζει τά θερμότερο καί εἰλικρινέστερο θαυμασμό μας.

Έν τῷ μεταξύ είχαμε τήν εύκαιρία νά γνωρίσωμεν τήν δοϊδον κυρίαν Μαργαρίταν Καρδζιο, τής όποίας τό εύχάριστο σοπράνο δέν είχε βέβαια τόν ήχητικό πλοδτο πού θά εδικαιοδτο νανείς ν' άξιώση άπό μίαν καλλιτέχνιδα τοδ θεάτρου καί δή τής Σκάλας τοδ Μιλάνου, κατώρθωνεν δμως μ' δλα αύτά νά παρασύρη μέ τόν τεχνικόν χειρισμόν τής φωνής της. Ή δικάγεια, ή φυσικότης, ή καλλαίσθητος χάρις μέ τήν όποίαν έσκόπισε τούς τεχνικούς λαρυγγισμούς άπό τήν άρίαν τής «Λουτσίας» τοδ Ντονιζέττι καί τής «Μινιόν» τοδ Τομάς προεκάλεσαν τόν γενικόν θαυμασμόν καί έδωσαν στήν εύκαιρίαν είς τό κοινόν νά έκδηλώση θερμότατα τόν ένθουσιασμόν καί τήν έπιδοκιμασίαν του είς τήν συμπαθή καλλιτέχνιδα.

— **Τώνης Γεωργίου**

Δέν συμβαίνει συχνά αύτούς τούς έξ μήνας τής σαιζόν τών συναυλιών σ' έμᾶς, πού, άπό τό άπάγγελμα μας εἰσματα όπουχρεσμένου δ' άκόμα, δέτι πουλάεται τό ώρολον δνομα «Μουσική» νά μᾶς έπιτρέπεται νά σχολιάσωμε τήν πρώτη έμφάνιση ένδς νέου καλλιτέχνου, χωρίς νά έχωμε κιμμιά άπολύτως έπιφύλαξη, δπως είς τήν περίπτωσι τοδ Τώνη Γεωργίου.

Όπου δμως άναλαδαίνει νά μιλήση γιά τόν έαυτό του ένα πιανιστικό ταλέντο μέ τόσο πειστικά έπιχειρήματα, δπου παρουσιάζεται τόσο ξάστερα καί μᾶς παραδέρει τόσο άκατακράχτητα τό φυσικά δυνατό, τό γνήσιο, τό έξαιρετικό, έκεί πιά έπιτρέπεται καί στό πολυδεκασυσιμένο αύτό τοδ κριτικοδ νά έγκαταλείψη τό σχηματισμάτικο καί νά παραχωρήση στόν έαυτό του τήν σπάνια πολυτέλεια τής άπλῆς, τής άνενόχλητης άπολαύσεως.

Πρωτάκουσα τόν Γεωργίου πρίν άπό έπτά χρόνια. Ήταν άκόμη ένας σπουδάστας έσχης καί έβγνε τής διπλωματικᾶς έξετάσεις του στό Μακεδονικόν Ώδεῖον Θεσσαλονίκης, δπου μοδ είχαν κάνει τήν τιμή νά μέ καλέσουν ώς μέλος τής έξεταστικῆς έπιτροπῆς. Έτσι μοδ έδόθη τότε ή εύκαιρία νά παρατδ μάρτυς δειγμάτων μιᾶς ίδιοφυΐας, πού κατέπληξε δλους καί μᾶς έδωσε κάθε δικαίωμα νά προλέγωμεν μέ βεβαιότητα ένα λαμπρόν μέλλον. Γιατί δ νεαρώτατος πιανίστας, προετοιμασμένος στήν άβγυη σχολή τοδ διακεκριμένου καθηγητοδ τοδ. Λώρη Μαργαρίτη, έβωσε άπό τήν πρώτη στιγμή στό δυσκολώτατο πρόγραμμά του νά κατά τήν έκτέλεσιν μιά τόσο δυνατή προσωπική σφραγίδα, δπου μᾶς έκαμε δλους νά λησμονήσωμε, πώς βρισκόμαστε μπρός σ' ένα μαθητή, πού έδινε τίς τελευταίες έξετάσεις του.

Άμέσως έπειτα άφυγε γιά τήν Βιέννη, γιά νά έξακολουθήση έκεί μέ τόν Έμιλ Σάουερ τᾶς σπουδές του. Έξη χρόνια σοδαρᾶς έργασίας άπό μίαν τόσον έμπνευσμένην έπιδεξιότητα καί οἱ ποικίλες εύεργετικᾶς άνεξέτητες έντυπώσεις, πού έδινε στόν νεαρό αθνοσόμενο τόν Μουσῶν ή πολύπτυχη πλοδσια μουσική ζωή τής Βιέννης, διέπλασαν τόν τότε καλοπροικισμένον τελειόφοιτον καί έτοίμασαν τόν ώριμον πλέον καλλιτέχνην, πού τήν περασμένην έβδομάδα κατέκτησε δλους μας μέ τό λαμπρό συναρπαστικό του παίξιμο.

Δέν εἰμαστε πραγματικῶς συνεπιθυμένοι νά άνακαλύπτωμεν σ' ένα τόσο νέον καλλιτέχνην, ένα τόσο στοχαστικό μηχανισμόν, μιά τέτοια εύκολία στό χειρισμό του, πού νάναι άληθινά ίκανή ν' άνταποκριθῆ σέ κάθε άπαίτησι. Πρό πάντων δμως δέν μᾶς έτυχε νά βρεθοδμε μπρός σ' ένα τέτοιο βαθμό φαντασίας, διαισθήσεως, πνεδματος, καλαισθησίας, πολιτισμοδ καί αὐτοσεπειθαρχίας. Γιατί έκείνο πού έφάνηκε άμέσως άπό τήν πρώτη νότα ήταν δ τρόπος, μέ τόν δποῖον δ Γεωργίου έμπαινε στό πνεδμα δποιουδήποτε κομματιοδ καί κατώρθωνε νά σχηματίση τήν είδικῆ άτμόσφαιρα, πού ταίριαζε στό καθένα. Καί έτσι πάλι άπό τούς έσωτερικούς παλμούς μιᾶς φούγκας τοδ Μπάχ καί δίνει στήν μεγαλείοδη άρχιτεκτονική της τήν πανταλάθαρη πλαστική της μορφή, είτε ξεχνώντας τόν έαυτό του άπό παλοτραγουδεῖ τόν έβαλλομένο κόσμο τοδ άνείρου μιᾶς ρομαντικῆς μελωδίας τοδ Σοδμαν, είτε άποσπᾶ άπό τά πλήκτρα μέ τήν μαγική του ίκανότητα τά άποδόσιμα τῶν λεπτοτάτων άπογραφῶν, «έντυπώσεις άπό τήν φύσιν» τοδ Ντεμπυσσύ σ' δλην τους τήν εδαισθησίαν, μ' δλο τους τό μεθυστικό θέλγητρο, είτε ζωντανεδει μέ τήν σφριγλη τοδ νεότητα καί τήν δρμή του δρμῆ τόν ίδιόρρυθμα έρεθιστικό δλισμό Ισπανικῶν λαογραφικῶν μελωδιῶν, πάντα — αὐτό τό αἰσθητικό κανείς άμέσως — γιά τό νεαρό αὐτό φλογερό πνεδμα δέν δπάρχει παρά τό οδσιῶδες: ἡ Μουσική. Νοιώθει κανείς διαρκῶς καί παντοδ τήν παρόρμησι μιᾶς δημιουργικῆς φαντασίας, πού προσπαθεῖ νά έκδηλωθῆ καί δέν βλέπει στό πιάνο παρά τό δργανο, πού μέ τίς ήχητικές του ίκανότητες τοδ φαίνεται τό καταλληλότερο μέσον έκφράσεως. Κατά βάθος λοιπόν παρί αὐτοδ μόνον πρόκειται καί έτσι έξηγεῖται πῶς σ' αὐτόν ἡ δεξιοτεχνία παραμένει στήν δπηρεσίαν μιᾶς αὐστηρῶς καλλιτεχνικῆς οδσίας, ἡ δποία τόν προφυλάσσει άπό δλες τίς κακοτοπιές τῶν δπερβολῶν παντός εἴδους καί τόν βοηθεῖ καί στίς στιγμές άκόμη τῆς μεγάλης συγκινήσεως νά διατηρῆ τήν ώραίαν του ήρεμίαν, πού δπῆρξε πάντοτε τό γνώρισμα κάθε πιανίστα μεγάλου άναστήματος. Θά έπενθυμίσω κοντά σ' αὐτά τό καλλιεργημένο πνεδμα του, τήν γενικήν του μόρφωσιν, τή γερή ζωηρή ίδιοσυγκρασία του, τήν έντατικήν διαίσθησι γιά δτι δυνατό καί γνήσιο, τήν δραστήρια έναργητικότητα, τήν άγάπη του πρός τήν έργασία, τήν συμπαθέστατη φυσική του έμφάνισι, άπηλλαγμένη άπό κάθε έπιτήδευσι καί θά έχωμεν άμέσως τήν εἰκόνα ένδς καλλιτέχνου προωρισμένου καθ' δλας τάς ένδείξεις γιά μιά ώραία σταδιοδρομία καί πού— ἂν πρέπει νανείς νά πιστεύη σέ κάτι — θά γίνη κάποτε περίφημος. Ἐγώ τοδλάχιστον άρεσα νά δμολογήσω, δτι μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δέν γνωρίζω κανένα Έλληνα πιανίστα πού θά μποροδσε νά σταθῆ δίπλα του δπό άποψιν έκτάσεως ίδιοφυΐας. Καί νομίζω πώς αὐτή ήταν καί ἡ γνώμη δλων έκείνων πού παρηκολούθησαν τήν πρώτη του έμφάνισι. Γιατί σπανιότατα συμβαίνει νά μπορέση νά έπιβληθῆ άπό τήν πρώτη στιγμή ένας ὡς χθές ἄγνωστος καί νά προκαλέση τόσο θερμό καί τόσο αὐθόρμητο ένθουσιασμό δπως ὁ Τώνης Γεωργίου.

ALEX THURNEYSSEN

τι ἔργα συντελεσθῶσι, θ' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν καλλιέργειαν 275.000 στρέμματα νέων γαιῶν, θὰ προστατευθῶσι ἀπὸ τῶν πλημμυρῶν 966.000 στρέμματα καὶ θ' ἀρδευθῶσιν 463.000 στρέμματα.